

BELGISCHE SENAAAT**ZITTING 1982-1983**

17 MAART 1983

Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie

(Ingediend door de heer Lahaye c.s.)

TOELICHTING

Niemand zal ontkennen dat, in onze huidige samenleving, bepaalde personen, uit hoofde van hun economische en/of financiële verantwoordelijkheden, het mikpunt bij uitstek zijn geworden van criminele aanslagen op hun persoon en hun goederen.

Voor deze categorie van personen voorziet onze wetgeving dan ook in een bijkomende bescherming, met name het dragen van een verweerwapen.

In artikel 7 van de wet van 3 januari 1933 wordt het dragen van een verweerwapen afhankelijk gesteld van twee voorwaarden :

- een wettige reden;
- machtiging verleend door de procureur des Konings van het arrondissement der woonplaats.

Het verlenen van een dergelijke machtiging en het appreciëren van de wettige redenen blijkt echter een soevereine beoordeling en een discretionaire beslissing te zijn van één enkele magistraat, de procureur des Konings.

Tegen de weigering van een dergelijke machtiging, die zelfs niet eens moet worden gemotiveerd, rest de aanvrager geen enkel beroep.

Zulks brengt met zich mede dat, onafgezien de objectiviteit van de betrokken magistraat, de aanvrager, in geval van weigering, over geen enkel verhaal beschikt, zelfs niet tegen een eventuele arbitraire beslissing.

Niet alleen druist een dergelijke procedure in tegen de elementaire rechtsprincipes maar tevens tegen de logica van de wet van 3 januari 1933 zelf.

SENAT DE BELGIQUE**SESSION DE 1982-1983**

17 MARS 1983

Proposition de loi modifiant la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions

(Déposée par M. Lahaye et consorts)

DEVELOPPEMENTS

Nul ne contestera que, dans la société de notre temps, certaines personnes, en raison de leurs responsabilités économiques ou financières, sont devenues la cible privilégiée d'attentats criminels contre leurs personnes et leurs biens.

Notre législation prévoit d'ailleurs, pour cette catégorie de personnes, une protection supplémentaire : le port d'une arme de défense.

L'article 7 de la loi du 3 janvier 1933 soumet le port d'une arme de défense à deux conditions :

- un motif légitime;
- la délivrance d'un permis par le procureur du Roi de l'arrondissement du domicile.

Or, la délivrance d'un tel permis et le soin de juger de la légitimité des motifs sont laissés à l'appréciation souveraine et au pouvoir discrétionnaire d'un seul magistrat, le procureur du Roi.

Le demandeur n'a aucune possibilité d'appel si le permis lui est refusé, sans compter que le refus ne doit même pas être motivé.

Il s'ensuit, abstraction faite de l'objectivité du magistrat concerné, que le demandeur ne dispose d'aucun recours, en cas de refus, même dans l'éventualité d'une décision arbitraire.

Pareille procédure va à l'encontre des principes élémentaires du droit, mais aussi de la logique même de la loi du 3 janvier 1933.

Immers, artikel 5 van dezelfde wet, dat de verkoop en de afstand van verweerwapens reglementeert, voorziet hiervoor in het eerste lid, in een machtiging door de politiecommissaris of de rijkswachtcommandant.

In het derde lid wordt echter, in geval van weigering van een dergelijke machtiging, voorzien in een recht van beroep bij de procureur des Konings.

Daar waar artikel 5 aldus wel degelijk in de mogelijkheid van een beroep voorziet, in geval van weigering, werd ten onrechte geen gelijkaardige mogelijkheid opengesteld in artikel 7.

Er werd reeds gepoogd in de leemte van artikel 7 te voorzien. Een vroeger wetsvoorstel op de wapens en munitie (Gedr. St. Kamer 635, 1969-1970, nr. 1) dat echter zonder gevolg bleef, bepaalde onder artikel 14 dat, voor alle machtigingen inzake wapens, de weigeringsbeslissing noodzakelijk gemotiveerd diende te zijn, dat ze aan de aanvrager per aangezekend schrijven moest worden betekend, en dat hoger beroep openstond bij de rechtbank van eerste aanleg.

De motivering van het instellen van het recht van hoger beroep was overduidelijk :

— enerzijds aan de aanvrager het recht van hoger beroep te waarborgen;

— anderzijds, ten behoeve van de veiligheid van de gemeenschap, in een tweede controleinstantie te voorzien.

Deze motieven zijn thans meer dan ooit actueel.

Wat betreft de keuze van het daartoe bevoegde orgaan, komt het wenselijk voor de rechtbanken niet onnodig te belasten en tevens een zeer vlotte procedure in te stellen.

Aldus blijkt, althans in de fase van een minimale herziening van de ter zake geldende wetgeving en in het kader van dit wetsvoorstel, dat de Minister van Justitie, de meest aangewezen instantie is om van dergelijke beroepen kennis te nemen.

H. LAHAYE.

**

VOORSTEL VAN WET

ENIG ARTIKEL

Artikel 7, eerste lid, van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in, en het dragen van wapenen en op de handel in munitie wordt aangevuld als volgt :

« Wordt de machtiging door de procureur des Konings geweigerd, dan kan de aanvrager zich wenden tot de Minister van Justitie, die de machtiging kan verlenen. »

H. LAHAYE.

A. VERBIST.

H. BOEL.

J. WATHELET.

G. VAN IN.

H. VANDERPOORTEN.

En son alinéa premier, en effet, l'article 5 de cette loi, qui régit la vente et la cession des armes de défense, subordonne ces opérations à la délivrance d'une autorisation par le commissaire de police ou le commandant de gendarmerie.

Toutefois, l'alinéa 3 ouvre un droit de recours auprès du procureur du Roi en cas de refus de délivrer cette autorisation.

Ainsi donc, alors que l'article 5 prévoit effectivement une possibilité de recours en cas de refus, c'est à tort qu'il n'en va pas de même à l'article 7.

On s'est déjà efforcé de combler cette lacune. Un projet de loi déjà ancien sur les armes et munitions (Doc. Chambre 635, 1969-1970, n° 1), qui n'a toutefois pas abouti, prévoyait en son article 14 que, pour toutes les autorisations concernant les armes, la décision de refus devrait obligatoirement être motivée et notifiée par lettre recommandée au requérant, qui disposerait d'un droit de recours devant le tribunal de première instance.

Les raisons de l'instauration d'un droit de recours étaient on ne peut plus évidentes :

— d'une part, garantir le droit d'appel du requérant;

— d'autre part, prévoir une seconde autorité de contrôle, pour la sécurité de la collectivité.

Ces raisons sont plus actuelles que jamais.

En ce qui concerne le choix de l'autorité d'appel compétente, il nous a paru souhaitable de ne pas surcharger inutilement les tribunaux et de prévoir une procédure rapide.

Dans ces conditions, et en tout cas dans le cadre d'une modification minimum de la législation en vigueur, telle que celle qui fait l'objet de la présente proposition de loi, nous avons estimé que le ministre de la Justice était l'autorité la plus indiquée pour connaître de ces recours.

**

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE

L'article 7, alinéa premier, de la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce des munitions, est complété par la disposition suivante :

« Si le procureur du Roi refuse le permis, le demandeur peut s'adresser au ministre de la Justice, qui peut délivrer le permis. »